

บทนำ

จอแอลอีดียักษ์บนเวทีงานประกาศรางวัลความสำเร็จด้านศิลปะ เทคนิคในอุตสาหกรรมโทรทัศน์และวิทยุ กำลังฉายภาพนักแสดงหญิงทั้งห้าคนที่มียารายชื่อเข้าชิงรางวัลในปีนี้

“และรางวัลนักแสดงดาวรุ่งหญิงแห่งปี ได้แก่...” นักแสดงหญิงวัยรุ่นที่ถูกเชิญขึ้นมาประกาศรางวัลลอยตาจากใบประกาศผล มองไปยังผู้เข้าร่วมงานหลายร้อยชีวิต “...คุณวาริณ ฐิตธาดา ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ” พร้อมกับเสียงปรบมือแสดงความยินดีดังเกรียวกราว

เจ้าของชื่อใบหน้าที่บนขณะลุกออกจากที่นั่งเพื่อขึ้นไปบนเวที หลังจากทราบว่าตนได้รับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ โดยไม่รู้เลยว่ามียายตาเย็นชาของดาราสาวรุ่นพี่คอยจับจ้องทุกอิริยาบถด้วยท่าที่ไม่พอใจนัก เพราะเธอเป็นหนึ่งในห้าที่มีรายชื่อบรรจุในรางวัลนี้ด้วย แต่ถูกดาราสาวรุ่นน้องร่วมช่องปาดหน้าไปเสียได้ ก่อนจะปรายตามองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆ

“เอาน่า เธอจะไปแคร์ทำไมกะอีแค่รางวัลเล็กๆ พวกนั้น ปีก่อนเธอกวาดมันมาหมดแล้วนี่ ปีนี้แบ่งๆ ให้คนอื่นบ้างจะเป็นไรไป” นาวิณเอ่ยขึ้นเมื่อรู้ว่านางเอกสาวคู่ขวัญสมัยยังเล่นละครเย็นด้วยกันกำลังคิดเช่นไรอยู่ในขณะนี้ ทว่าดวงตาคู่คมยังคงจ้องมองเจ้าของรางวัลที่กำลัง

กล่าวสุนทรพจน์อยู่กลางเวที

“วิวุธู้สึกเป็นเกียรติมากที่ได้มาร่วมงานในคืนนี้ วิวอยากจะขอบคุณทุกท่านที่มอบรางวัลนี้ให้ สุดท้ายนี้วิวคงจะไม่สามารถมายืนอยู่บนเวทีแห่งนี้ได้เลย ถ้าไม่ได้กำลังใจจากคุณแม่ปานวาดและคุณพ่อธนิรินทร์ ขอขอบคุณคุณพ่อคุณแม่ที่สนับสนุนวิวมาตลอดค่ะ”

จบคำกล่าวสุนทรพจน์ของวาริน เสียงปรบมือก็ดังขึ้นอีกครั้ง ว่านจันทร์คว้าปากพร้อมมกลอกตามองบน ยกแขนขึ้นกอดอกหลวมๆ เลือกที่จะไม่มองดารารุ่นน้องที่กำลังเดินลงจากเวทีกลับไปที่นั่งอีกฝั่ง

จบงานงานประกาศรางวัลดำเนินมาถึงช่วงสุดท้าย ซึ่งเป็นช่วงเวลา que ทุกคนต่างตั้งหน้าตั้งตารอคอย

“เอาละคะ ลำดับต่อไปเป็นรางวัลอันทรงเกียรติที่เหล่านักแสดงหญิงทุกท่านต่างรอคอยกันอย่างใจจดใจจ่อ กับรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมแห่งปี เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ดิฉันขอเชิญน้องต่อกับน้องวิว นักแสดงจากละครเรื่องบุพเพอวละวาด มาเป็นผู้ประกาศรางวัลบนเวทีค่ะ”

หลังจบบทพูดของพิธีกรหญิง ดาราทั้งสองท่านก็มายืนประจำที่ในการประกาศรางวัล

“สวัสดีค่ะ วิว วาริน ค่ะ”

“สวัสดีครับ ผมต่อ ดนัย นะครับ...ผมขออนุญาตประกาศรายชื่อผู้ที่ถูกเสนอเข้าชิงรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมแห่งปี ดังนี้ครับ...”

จากนั้นจอแอลอีดีก็ปรากฏวิดีโอผลงานการแสดงของผู้ที่มีชื่อเข้าชิงทั้งสี่คนตามลำดับ จนมาถึงนักแสดงหญิงคนสุดท้าย

“รางวัลนี้ต่างหากที่คุณควรกับเธอ” นาวิกกล่าวขึ้นอีกครั้ง ขณะที่บนจอยักษ์กำลังฉายวิดีโอผลงานการแสดงของว่านจันทร์เป็นผู้เข้าชิง

คนสุดท้าย

ว่านจันทร์ยกยิ้มมุมปากอย่างเย่อหยิ่ง เธอไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นแต่อย่างใด เพราะรู้ดีแก่ใจว่าอย่างไรเสียรางวัลนี้ต้องตกเป็นของเธออยู่วันยังค่ำ

ทันทีที่วิดีโอจบลง ดาราสาวหน้าหวานลुकคุณหนูเรียบบร้อยก็ประกาศรายชื่อผู้ที่ได้รางวัล “และรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมแห่งปี ได้แก่...คุณว่านจันทร์ สุวรรณบดี ค่ะ”

เสียงประกาศ เสียงให้ร้องก็ก้องพร้อมกับเสียงปรบมือก็ดังสนั่นทั่วทั้งฮอลล์ ทุกคนต่างร่วมแสดงความยินดีกับดาราสาวสวยมากความสามารถ

ว่านจันทร์ฉีกยิ้มกว้างอย่างมีชั้นเชิง ร่างระหงลุกจากเก้าอี้พร้อมหันไปโค้งศีรษะลงเล็กน้อยเพื่อเป็นการขอบคุณผู้เข้าร่วมงานทุกท่าน

“ยินดีด้วยนะว่าน” อดีตพระเอกหนุ่มคู่ขวัญกล่าวแสดงความยินดี

ว่านจันทร์ส่งยิ้มพร้อมพยักหน้ารับคำยินดีของเพื่อนร่วมวงการ ก่อนจะก้าวขึ้นไปรับรางวัลบนเวทีด้วยท่วงท่าสง่างาม สวมกับชายนางพญาหงส์แห่งจอกแก้ว ที่สื่อบันเทิงหลายสำนักตั้งให้

“กราบขอบคุณทุกท่านที่มอบรางวัลนี้ให้ว่านค่ะ ตลอดเวลาที่อยู่ในวงการ ว่านพยายามและเต็มที่กับทุกผลงานการแสดงเป็นอย่างมาก ต้องขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมในทุกๆ งานของว่าน และที่สำคัญขอบคุณผู้กำกับและผู้จัดทุกท่านที่คอยเคี่ยวเข็ญว่านให้มีวันนี้ ปีนี้เป็นปีที่สี่แล้วค่ะที่ว่านได้ขึ้นมารับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ ว่านสัญญาว่าจะไม่หยุดพัฒนาฝีมือ และจะกลับมาอยู่บนเวทีนี้อีกครั้งในปีหน้าขอบคุณค่ะ”

ว่านจันทร์ก้าวถอยหลังเล็กน้อย โค้งศีรษะลงเป็นเวลาสามวินาที ก่อนจะเงยขึ้นมาเชิดหน้าตั้งตรงด้วยความภาคภูมิใจ เธอมองไปยังผู้คน

มากมายเบื้องหน้า ดวงตาสีรัตติกาลกวาดมองกล้องทุกมุมอย่างเท่าเทียม แววดาแสดงออกถึงความซาบซึ้งใจอย่างไม่ปิดบัง

ทุกสายตาล้วนจับจ้องมาที่เธอด้วยความชื่นชม ช่างกล้องหลายคนที่อยู่เบื้องหน้าต่างกดรัวชัตเตอร์ไม่หยุด แสงแฟลชสว่างวาบเป็นระยะไปทั่วบริเวณ เกียรติยศและชื่อเสียงเท่านั้นคือสิ่งที่ควรคู่กับดวงดาราราชรัศมีแสงอย่าง วานจันทร์ สุวรรณบดี มากที่สุด

พลเมืองดี

อีกหนึ่งในงานหลักของอาชีพดารานักแสดงคือการร่วมงานอีเวนต์ต่างๆ

วันนี้ ‘ว่านจันทร์’ มาร่วมงานเปิดตัวคอลเล็กชันใหม่ของแบรนด์แฟชั่นหรูระดับโลก ในฐานะที่เป็นเฟรนด์ออฟเฮาส์คนแรกของประเทศไทย เธอมางานด้วยภาพลักษณ์ของสาวออฟฟิศ สวมเสื้อคลุมผ้าทิวตีสีฟ้าอ่อนไว้ที่ไหล่ ด้านในมีเสื้อซับในสีขาวยกกับกางเกงเอวสูง ขาววเข้ารูป เนื้อผ้าและสีเป็นแบบเดียวกับเสื้อคลุม กำลังยืนให้สื่อมวลชนถ่ายภาพร่วมกับผู้บริหารและทีมออกแบบ

ถึงแม้ว่าลึกๆ เธอจะไม่ชอบออกงานสังคมสักเท่าไร แต่กระนั้น ด้วยความเป็นมืออาชีพ จึงสามารถเก็บซ่อนความเบื่อหน่ายไว้ภายใต้รอยยิ้มสวยสะกดได้อย่างแยบยล

ขณะเดียวกันดวงตาสวยโฉบเฉี่ยวก็ทอดสายตาวางล้อมของสื่อมวลชนไปหยุดอยู่ที่ชายหนุ่มคนหนึ่ง หลังจากถ่ายภาพและพูดคุยเล็กน้อยกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทางแบรนด์เสร็จสิ้น เรียวขาเล็กก็ก้าวเดินมาหาเป้าหมายที่จับจ้องไว้นานแล้วทันที

“สวัสดีค่ะคุณสาม วันนี้มางานคนเดียวหรือคะ” เธอกล่าว ทักทายหนุ่มหล่อสวมชุดสูทคอลเล็กชันหนึ่งของแบรนด์นี้ แล่รั้งกวาด

สายตาไปรอบตัวเขา แม้ว่าเธอจะเห็นเขาตั้งแต่ตอนที่เจ้าตัวเดินเข้ามาในงานแล้วก็ตาม

ลิปปรสบตานางเอกสาวตรงหน้า ไม่ต้องถามว่าเธอคือใคร เพราะเวลานี้คงไม่มีใครไม่รู้จัก ‘ว่านจันทร์’ ซูเปอร์สตาร์สาวสวยแถวหน้าของวงการบันเทิงเมืองไทยอย่างแน่นอน

“เปล่าครับ พอดีผมกำลังรอน้องวิวอยู่นะครับ” เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงโทนสุภาพมาดผู้ดี

เสียวินาที่นั่นดวงตาคู่หวานมีแววตาขุ่นมัว ทว่าเพียงพริบตาเดียวก็เปลี่ยนกลับมาฉายแววหวานหยดเช่นเดิม

“แหม น่าอิจฉาคุณน้องวิวจังเลยนะคะ มีไฮโซหนุ่มหล่ออย่างคุณสามมารอให้ควงแขนร่วมงานวันนี้ด้วย”

คราวนี้ชายหนุ่มไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาอีก เพียงยิ้มน้อยๆ ให้หญิงสาวเท่านั้น เมื่อสายตาคมปะทะกับร่างบางนำทะนุถนอมของคนทีรอคอย กำลังเดินเข้ามาพร้อมมารดา จึงดึงสายตาคลับมาที่หญิงสาวอีกครั้งแล้วเอ่ยขึ้น “ถ้าคุณว่านไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวไปหาน้องวิวก่อนนะครับ”

รอยยิ้มของว่านจันทร์หุบลงจับพลัด “อ้อ เชิญค่ะ” พุดจบถึงค่อยเบี่ยงตัวหลบทางให้ชายหนุ่มได้เดินไปหาดาราสาวหน้าใหม่

คล้ายหลังลิปปรไปแล้ว ว่านจันทร์ทำเสียงจืปากอย่างขัดใจ ดวงตาคู่สวยมองตามแผ่นหลังกว้างที่เดินเข้าไปหาวารินกับคุณปานวาด ทว่าเมื่อบังเอิญสบตากับคุณปานวาด ชั่วพริบตาที่นัยน์ตาคู่นั้นก็ทอแสงหม่นก็เปลี่ยนกลับมาเป็นปกติ เธอรีบสะบัดหน้าหนี หันหลังเดินออกไปจากพื้นที่ตรงนั้นในทันที

รถยนต์เอสยูวีสีขาวจอดนิ่งอยู่ข้างร้านสุภาวดีโภชนาการ
ร้านอาหารตามสั่งซึ่งเป็นตึกแถวหนึ่งคูหาสามชั้น ตั้งอยู่ในตัวเมือง

จันทบุรี ชายหนุ่มร่างสูงกำยำ ใบหน้าหล่อเหลาคมคายทว่าเรียบเฉย
ก้าวลงจากรถ โดยมีถุงของฝากเต็มมือทั้งสอง กำลังเดินมาหาเจ้าของ
ร้าน

“สวัสดิ์ครับป้าสุ” รามสุรยกมือไหว้สาวใหญ่ร่างท้วมที่ยืนเท้า
เอวที่นิ้วสั่งงานลูกจ้างอยู่

นางสุภาวดีไม่ทันเห็นว่าใครเข้ามาในร้าน จนได้ยินเสียงทักทาย
จึงหันมาฉีกยิ้มแป้นให้ชายหนุ่ม ผิดกับตอนที่สั่งงานลูกจ้างสาวลิบลับ

“อ้าว เสียราม...ไปยังไม่มาอย่างไรคะเนี่ย มาๆ มานั่งก่อนคะ”
เจ้าของร้านรีบเดินเข้ามาจัดแจงหาที่นั่งให้คนมาใหม่

ทว่ารามสุรยื่นถุงของฝากมากมายให้สุภาวดีเสียก่อน “พอดีผม
เพิ่งกลับมาจากเมืองจีนนะครับ เลยแวะเอาของฝากมาให้ป้าสุ”

“โอเอยย! ซื้ออะไรมาเยอะเยอะนะพอกคุณ ป้าอยู่คนเดียวจะกิน
ยังไงหมด” แม้ปากจะพูดแบบนั้น แต่มีออรบนั้นก็ยื่นไปรับถุงของฝาก
“ขอบใจมากนะเสียที่ยังนึกถึงคนแก่อย่างป้า คราวหลังไม่ต้องลำบาก
หรอกคะ” นางว่าพลางส่งถุงของฝากให้ลูกจ้างสาวเอาไปเก็บหลัง
ร้าน

“ไม่ได้ลำบากอะไรเลยครับ ป้าสุเปรียบเหมือนญาติคนหนึ่งของ
ผม”

นางสุภาวดีทำหน้าที่ปลื้มปริ่ม ชีวิตของนางตอนนี้เรียกได้ว่าแทบ
จะไร้ญาติขาดมิตร มีญาติเพียงคนเดียวคือหลานสาว ซึ่งนานๆ ที่จะ
กลับมาหา แต่ถึงอย่างนั้นก็ส่งเงินมาให้ทุกเดือนไม่เคยขาด

“เชิญนั่งก่อนคะเสีย กินข้าวกินปลาหรือยังคะ อยากรับกินอะไร
ใหม่ เดี่ยวป้าทำให้กิน”

รามสุรจึงเดินตามเจ้าของร้านมาที่โต๊ะมุมด้านในสุดติดกับผนัง
เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้วถึงได้เอ่ยสั่งอาหาร “ขอเป็นข้าวกะเพราเนื้อสักจาน
ก็พอครับ” ตั้งแต่เช้าจนถึงตอนนี้ เป็นเวลาที่เที่ยงกว่าแล้วที่เขายังไม่มี

อะไรตกถึงท้อง นอกจากกาแฟดำหนึ่งแก้ว

“ได้ค่ะ เสียนั่งรอแป๊บนึงนะ เดี่ยวป่าไปทำให้เอง” นางสุภาวดีตอบรับแล้วเดินกลับไปตรงส่วนครัวหน้าร้าน พลังตะโกนบอกลูกจ้างเอาน้ำมาให้เสียหนุ่ม

ระหว่างรออาหาร ดวงตาคมกริบสีดำสนิทไล่ส่ายตามองรูปภาพหลายสิบรูปที่แขวนติดผนังร้าน ซึ่งล้วนเป็นรูปของเจ้าของร้านกับนางเอกสาวสวยที่กำลังเป็นกระแสอยู่ ณ ขณะนี้ คนในละแวกนี้ต่างรู้กันดีว่าเจ้าของร้านอาหารตามสั่งเป็นป่าแท้ๆ ของนางเอกสาวชื่อดัง แต่น้อยคนนักที่จะล่วงรู้ว่าเขามีความสัมพันธ์เช่นไรกับเธอ

รอไม่นานข้าวกะเพราะเนื้อพูนจานที่ส่งกลิ่นหอมเย้ายวนก็ถูกนำมาวางลงตรงหน้ารามสุร พร้อมต้มจืดเต้าหู้หมูสับอีกหนึ่งชาม เขาไม่ได้ประหลาดใจแต่อย่างใด เพราะทุกครั้งที่มากินข้าวร้านนี้ ก็มักจะได้อาหารมากกว่าที่สั่งไปทุกครั้ง

“ไม่อิ่มบอกนะเสีย ป่าจะได้ทำเพิ่มให้อีกจาน”

“ขอบคุณครับ แต่แค่นี้ก็พอแล้วละครับ” เขาตอบยิ้มๆ จากนั้นลงมือกินอาหารตรงหน้าด้วยความหิวโหย

นางสุภาวดีจ้องมองเสียหนุ่มอยู่ครู่หนึ่งด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ก่อนจะเดินกลับไปทำอาหารให้ลูกค้าต่อ

รามสุรใช้เวลาในการกินอาหารตรงหน้าจนหมดเกลี้ยงในเวลาไม่ถึงสิบห้านาที ขณะจะลุกออกจากเก้าอี้ไปหาเจ้าของร้าน นางก็เดินเข้ามาหาเสียก่อน

“จะกลับแล้วหรือคะเสีย”

“ครับ พอดีผมมีธุระต้องไปทำต่อนะ” เขาขานรับ มือล้วงกระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา

“อู๊ย! ไม่ต้องคะ ป่าตั้งใจทำให้ลูกให้หลานกิน ไม่คิดเงินเสียหรือคะ” นางสุภาวดีโบกมือพัลวัน

เป็นแบบนี้ทุกครั้งไป รามสูรจึงไม่ติดต่อ เพราะเหตุการณ์นี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เกิดขึ้น “ขอบคุณครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวกลับก่อนนะครับ”

“คะ ขับรถดีๆ นะคะเสีย”

จากนั้นรามสูรก็เดินออกจากร้านอาหารตามสั่ง ก่อนจะขับรถมาแวะตลาดอาหารทะเลเพื่อซื้อของสดกลับบ้านตามคำสั่งของคุณจันทร์จิราตก่อนออกจากบ้าน เมื่อได้ของทั้งหมดแล้วรามสูรก็กลับมาที่รถยนต์ เอาของไปเก็บไว้ด้านหลัง

“กรี๊ดดด! ช่วยด้วยคะ โจรขโมยกระเป๋า!”

ทันใดนั้นเสียงร้องขอความช่วยเหลือก็ดังขึ้นไม่ไกลจากจุดที่เขายืนอยู่ ซึ่งพอดีกับที่หางตาเลื้อบไปเห็นเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งวิ่งหน้าตื่นมาทางเขา ในมือมีกระเป๋าแบรนด์เนมราคาน่าจะหลายหมื่น และบริเวณลานจอดรถตอนนี้ก็ไม่มีใครเลยนอกจากเขา

ดวงตามกริบหรือลวง เขาอาศัยจังหวะที่โจรวิ่งราวหันมองข้างหลังและไม่ทันเห็นว่าตนยืนอยู่ตรงนี้ พอมันวิ่งเข้ามาในระยะใกล้ จึงยกขาข้างหนึ่งถีบต้นขาของโจรว่างซุบผอมจนล้มกลิ้งไม่เป็นท่าลงไปนอนกับพื้นปูน

รามสูรสังเกตเห็นลักษณะท่าทางของโจรวิ่งราวพลางส่ายหน้าซ้ำๆ เขาไม่ได้มีท่าที่เกรงกลัวเลยสักนิด “อาชีพสุจริตมีเยอะแยะ ทำไม่ไม่ทำ” เสียงเหยียดดังขึ้น ก่อนก้าวมาจะหยิบกระเป๋าแบรนด์เนมเอาไปคืนเจ้าของ

ทว่าในจังหวะนั่นเอง โจรที่แอบหยิบมีดพกสั้นออกมาตอหนึ่ไหนไม่ทราบได้เหวี่ยงมีดในมือใส่เขา โชคดีที่รามสูรกระโดดหลบทัน กระนั้นก็ยังไม่พ้นปลายมีดแหลมคมอยู่ดี แม้จะโดนแค่เฉียดๆ แต่ก็ลึกพอที่จะทำให้เลือดไหลซึมออกมาเปื้อนเสื้อเชิ้ตสีขาว

ทันทีที่มันมีโอกาศจึงรีบคว้ากระเป๋าที่ขโมยมาแล้วยันตัวลุกขึ้นตั้งท่าจะหนีอีกครา แต่ยังช้ากว่ารามสูรที่เอื้อมมือไปคว้าคอเสื้อยึดมัน

ไว้ จากนั้นจึงเป็นการต่อสู้ระหว่างเสี้ยนหนุ่่มกับโจรวิ่งราวตัวผอมกะห่อง ซึ่งดูจะไม่เกินมืออดีตนักกีฬายูโดสายดำของมหาวิทยาลัยอย่างรามสูร แม้แต่น้อย

ช่วงสุดท้ายของการต่อสู้ เสี้ยนหนุ่่มที่เป็นต่อในทุกด้านอาศัยช่วงจังหวะหนึ่งจับแขนขวาของอีกฝ่ายเอาไว้แน่น อีกแขนก็สอดเข้าใต้รักแร้ หมุนตัวหันหลังพร้อมยกกว้างโจรวิ่งตัวผอมขึ้นแล้วทุ่มลงพื้นปูนอย่างไม่ยอมแรง

ตุ้บ!

“เฮ้ออก!!!”

โจรวิ่งราวนอนร้องโอดโอยอย่างเจ็บปวด สภาพตอนนี้ดูไม่เจ็ด ไม่สามารถลุกขึ้นยืนเองได้อีก ตรงห้องยังมีเก้าอี้ขาของรามสูรเหยียบเอาไว้

“สารเสพติดมันไม่ช่วยให้ชีวิตมันดีขึ้นหรอก มีแต่จะทำให้ฉิบหาย จำใส่หัวมึงไว้ด้วย” กล่าวจบถึงค่อยยกเท้าออก ไน้มตัวลงเพื่อหยิบกระเป๋า

เจ้าของกระเป๋าสาววิ่งตามเข้ามา มองโจรวิ่งที่นอนแอ้งแม้งบนพื้นก่อนจะร้องอุทานสั้น “ว้าย! เลือดที่ห้องคุณค่ะ”

ยังไม่ทันจะได้ยึดตัวกลับมาตั้งหลังตรงก็มีเสียงหวีดร้องตกใจดังขึ้น รามสูรเงยหน้ามองหญิงสาวหน้าหมวยตัวเล็กบอบบาง ดูจากการแต่งตัวน่าจะเป็นเจ้าของกระเป๋า

“กระเป๋าใบนี้ใช่ของคุณหรือเปล่าครับ”

สาวหมวยที่ยังแสดงสีหน้าตื่นตกใจไม่หาย หลบตาลงมองกระเป๋าแบรนต์เนมของตัวเองในมือพลเมืองดี “ใช่ค่ะ ของเกรซเอง”

รามสูรจึงยื่นกระเป๋าคืนเจ้าของ ก่อนจะล้วงมือหนึ่งเข้าไปในกระเป๋ากางเกงยื่น หยิบโทรศัพท์มือถือมากดโทร. หาใครบางคน

“...สวัสดีครับผู้กองสุภากร ผมเสียรามนะครับ ผู้กองช่วยมาเก็บ

เดนนรกที่ลานจอดรถตรงตลาดสดหน่อยครับ” เขาแจ้งกับปลายสายอย่างใจเย็น ขณะที่มืออีกข้างกุมท้องเพื่อห้ามเลือด ใบหน้าคมคายไม่แสดงออกถึงความเจ็บปวดแม้แต่ชนิดเดียว

หลังจากที่เขาวางสาย เสียงหวานก็เอ่ยขึ้นอีกครั้งด้วยความร้อนรน

“คุณได้รับบาดเจ็บ ฉันจะไปโรงพยาบาลก่อนดีไหมคะ เดี่ยวฉันพาไปค่ะ”

รามสุรพิงจะได้ก้มลงมองหน้าท้องตัวเอง ก่อนถอนหายใจแรงๆ อย่างไม่สะทกสะท้านต่อความเจ็บปวดเลยสักนิด เยกหน้าขึ้นแล้วส่ายหน้าซ้ำๆ “ไม่ต้องหรอกครับ เดี่ยวผมขับรถไปเองดีกว่า แผลไม่ได้ลึกมาก แค่อากๆ นะ”

“แต่ว่าคุณเลือดไหลไม่หยุดเลยนะคะ อีกอย่าง คุณเป็นคนช่วยเหลือกระเป๋ามาคืนให้ฉันจนได้รับบาดเจ็บ ให้ฉันรับผิดชอบเถอะคะ” สาวหมวยมีสีหน้ารู้สึกผิดเสียเต็มประดา

รามสุรเห็นดังนั้นจึงไม่ปฏิเสธความหวังดีของหญิงสาว ไม่ก็่นาที่ต่อมารถยนต์ของตำรวจก็มาถึงที่เกิดเหตุ เนื่องจากสถานีตำรวจอยู่ห่างจากตลาดไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร เมื่อส่งต่อหน้าที่ทั้งหมดให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ เขาก็ขึ้นมานั่งในรถยนต์ของผู้เสียหายเพื่อมาโรงพยาบาลเอกชนใกล้ตลาดแห่งนี้

หลังจากทำแผลเสร็จก็เดินออกจากห้องฉุกเฉิน หญิงสาวเห็นเขาจึงรีบลุกจากโซฟา ปรีเข้ามาหาชายหนุ่มทันที

“คุณเป็นยังไงบ้างคะ”

เสียหนุ่มยิ้มบางอย่างสุภาพ “หมอบอกว่าแผลไม่ได้ลึกมากครับไม่ถึงกับต้องเย็บ แค่ทำแผลและฉีดยาขึ้นป้องกันบาดทะยักครับ”

กานธิดาทำหน้าโง่งงใจเมื่อชายหนุ่มพลเมืองดีไม่ได้เป็นอะไรมากไม่อย่างนั้นเธอคงรู้สึกผิดไปอีกนาน

“เอ่อ...คุณชื่ออะไรคะ ฉันชื่อเกรซค่ะ”

“รามสุรครับ เรียกรามเฉยๆ ก็ได้”

กานธิดาพยักหน้าพลางยิ้มหวาน เธอเพียงจะได้พินิจมองใบหน้าชายหนุ่มชัดๆ เล่นเอาหัวใจเต้นรัวแรงกับความหล่อ

“คะคุณราม อย่างนั้นเกรซขอเป็นคนจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ นะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ...”

“อย่าปฏิเสธเลยคะ ถ้าเกรซไม่ได้รับผิดชอบคุณ คงรู้สึกผิดต่อคุณรามแน่เลยคะ”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ” รามสุรตอบตกลง นัยหนึ่งเพื่อตัดรำคาญ

หลังจากเคลียร์ค่าใช้จ่ายต่างๆ เรียบร้อย กานธิดาจึงขึ้นอาคารรามสุรไปส่งที่บ้าน แต่เขายังคงปฏิเสธซ้ำและบอกอีกด้วยว่าได้โทร. ให้ลูกน้องมารับแล้ว

“คุณเกรซไปจัดการเรื่องคดีความที่โรงพักต่อได้นะครับ ผมรอลูกน้องมารับคนเดียวได้”

“เอ่อ...” ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะได้พูดอะไร เสียงของใครบางคนก็ดังขึ้นด้านหลังเธอ จู่ๆ ร่างใหญ่นั้นก็พุ่งแทรกตัวเข้ามาเบียดเธอจนเกือบเสียหลักล้ม

“เสียครับ!” ทรงยศ ลูกน้องคนสนิทของเสียเจ้าของสวนผลไม้ ร้องเรียกผู้เป็นนายด้วยสีหน้าท่าทางตื่นตระหนก พลางวิ่งเข้ามาดูอาการบาดเจ็บด้วยความเป็นห่วง “เสียเป็นยังไงบ้างเนี่ย นี่ถ้าเสียให้ผมมาด้วยคงไม่เจ็บตัวแบบนี้แน่”

“แกกำลังจะบอกว่าฉันไร้นี้ยาเหรอไ้อัยศ”

“โอ้ เสีย! ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นสักหน่อย ผมหมายถึงถ้าผมอยู่ด้วยจะได้ช่วยเสียจัดการคนร้ายต่างหาก” ลูกน้องเสียหนุ่ม

ทำหน้าเหยเก ตอบกลับเสียงอ่อย

รามสูรไม่ต่อล้อต่อเถียงกับลูกน้องอีก หันหน้ามาทางกานธิดา แล้วเอ่ย “ลูกน้องผมมารับแล้ว ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับ”

โดยไม่รอให้หญิงสาวได้เป็นฝ่ายกล่าวลาบ้าง คนมารยาทเหลือ น้อยอย่าง ‘รามสูร แสนเมืองปาน’ ก็เดินตัวปลิวจากมา ขณะที่ลูกน้อง วิ่งตามหลังไปติดๆ

กานธิดาได้แต่ยืนอ้าปากหวอ มองตามหลังสองหนุ่มที่เดินออกจากโรงพยาบาลตาปริบๆ พอได้สติถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเธอยังไม่ได้ขอ ช่องทางติดต่อจากชายหนุ่มเลย จึงรีบสาวเท้าเร็วๆ ตามไป พอเดินออกมา ก็เห็นเขาเข้าไปนั่งในรถกระบะคันใหญ่ของสวนผลไม้จันทร์จิรา ก่อน รถคันดังกล่าวจะแล่นออกไป

เธอหยุดยืนอยู่หน้าประตูทางออกของโรงพยาบาล “สวนจันทร์-จิราอย่างนั้นหรือ ฮี! แบบนี้เราน่าจะได้เจอกันบ่อยเลยสิคะเสียดราม”

เช้าวันต่อมา

เป็นวันแรกในรอบหลายเดือนที่วุ้นจันทร์ได้มีโอกาสนอนขี้เกียจ อยู่บนเตียง เนื่องจากละครเรื่องแรกของเธอในปีนี้เป็นที่ปิดก鎖งไป จึง ทำให้มีเวลาว่างพักผ่อนยาวนานถึงห้าวันเต็ม ก่อนจะเตรียมถ่ายละคร เรื่องใหม่ที่ใกล้เปิดกล้องเร็วๆ นี้

หลังลุกออกจากที่นอนและทำธุระส่วนตัวเสร็จ เธอลงมาชั้นล่าง เพื่อเข้าไปในห้องออกกำลังกายขนาดย่อม

วุ้นจันทร์ชอบที่จะอยู่บ้านมากกว่าคอนโดมิเนียมเพราะมีพื้นที่ กว้างให้ออกมาเดินสูดอากาศบริสุทธิ์ ชอบที่มีต้นไม้ใบหญ้าสีเขียวให้ มองเล่น มากกว่าห้องแคบๆ มีแต่ตึกสูงบดบังทัศนียภาพ แม้ว่าการอยู่ บ้านนอกตัวเมืองจะทำให้การเดินทางไปทำงานของเธอไม่ค่อยสะดวก สบายนัก

ปกติเวลาไม่มีงานเธอมักใช้เวลาอยู่บ้าน ไม่ได้ออกไปพบปะหรือสังสรรค์กับใครสักเท่าไร เพราะเธอมีเพื่อนน้อยมากและชอบเก็บตัว

ว่านจันทร์อยู่ในห้องออกกำลังกายเกือบหนึ่งชั่วโมง พอเปิดประตูออกมาก็เจอผู้ชายตัวใหญ่นั่งอยู่ตรงโซฟาพับแขน แต่งตัวด้วยคูสีที่ดูจัดจ้าน กำลังนั่งดูอะไรในโทรศัพท์มือถือพร้อมทำหน้าเหมือนคนละเมอเพื่อฝันอยู่ จึงสาวเท้าเข้าไปหา

“วันนี้ว่านไม่มีคิวงานไม่ใช่หรือคะ” เธอเดินมาหยุดยืนตรงหน้าแขก “แล้วทำไมพี่ชั้นถึงมานั่งอยู่ในบ้านว่านได้” ก่อนหนีตามองอย่างจับผิด

“ฉันจะมานอนเล่นที่บ้านหล่อนไม่ได้เลยหรือยังไง หรือว่าหล่อนแอบซ่อนใครไว้ เลยกลับฉันเห็น” ผู้ช่วยผู้จัดการเบะปากใส่พลางจับปากจับคอพูด ยึดคอตั้งตรงพลางหันซ้ายหันขวาทำท่ามองหา

ว่านจันทร์ส่ายหน้าน้อยๆ เธอรู้หรือกว่าผู้ช่วยผู้จัดการส่วนตัวของตนมาที่นี่เพราะจะได้ประหยัดค่าไฟที่บ้านตัวเอง จึงเดินมานั่งลงบนโซฟาฝั่งตรงข้าม ไม่ได้ถือสาที่เขาเข้าบ้านมาโดยพลการ เพราะชั้นนี่ถือว่าเป็นทั้งพี่และเพื่อนของเธอตั้งแต่เริ่มเข้าวงการ ส่วนเปรมิกาหรือปลา ผู้จัดการส่วนตัวดาราคิวทอง ถือได้ว่าเป็นผู้มีพระคุณอีกคนหนึ่ง ที่เธอเคารพนับถือมาก

“แล้วนั่นดูอะไรอยู่คะ ว่านเห็นพี่ชั้นยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ถ้าให้เดาคงหนีไม่พ้นคลิปปู่ชายกล่อมโตๆ” เธอพูดพลางหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กที่พาดบ่าขึ้นมาซับเหงื่อบนใบหน้าและลำคอ

ชั้นนี่ยืนโทรศัพท์มือถือตัวเองไปให้ดาราสาวดู ว่านจันทร์ชะงักมือที่กำลังซับเหงื่อบริเวณหลังคอไปชั่วขณะ หลบตาลงมองหน้าจอโทรศัพท์ หัวคิ้วขมวดแทบจะชนกัน

“ก็ข่าวเสียเมืองจันทน์ พลเมืองดีที่เข้าไปช่วยลูกสาวร้านทองที่โดนกระชากกระเป๋าากลางลานจอดรถนะสิ ตอนนี้อกำลังตั้งกระถ่อนใน

ตึกตอกเลยนะ เพราะมีคนถ่ายคลิปตอนที่เสียจัดการคนร้ายด้วยมือเปล่าจนพลาดโดนมันใช้มีดฟันเข้าที่หน้าท้องจังๆ แต่ยังจัดการไอ้สารเลวนั้นซะอยู่หมัด อย่างกับพระเอกละครเลยแกเอ๊ย...คนอะไรก็ไม่รู้รูปก็หล่อ พ่อก็รวย กล้ามแน่นเป็นมัดๆ ทั้งยังเป็นคนดีศรีเมืองจันทบุรีอีก เห็นแบบนี้ฉันอยากยกขันหมากไปขอมาทำสามีเลย”

ทว่าวันจันทร์ก็ลบลดวงตาเบิกกว้างเมื่อได้ฟังสิ่งที่ชั้นนี้เล่า เอื้ออัมไปดึงโทรศัพท์ในมือผู้ช่วยผู้จัดการมาเปิดดูคลิปวิดีโอซ้ำอีกครั้ง จึงมั่นใจว่าพลเมืองดีคนนี้เป็นคนไม่ใกล้ไม่ไกลตัวเธอ

“เสียเขาเป็นคนจังหวัดเดียวกับแกนี่ว่าน แกพอจะรู้จักเขาบ้างไหม” ผู้ช่วยผู้จัดการยื่นหน้ามาเอ่ยถามด้วยท่าที่สนใจ

ดาราสาวละลายตาจากจอโทรศัพท์ เงยหน้าขึ้นมาสบตากับชั้นนี้ อึดใจต่อมาก็เอ่ย “ว่านจะกลับไปเยี่ยมป้าสักสี่ห้าวันนะพี่ชั้น ผูกบอกพี่ปลาด้วยว่า ถ้าไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายไม่ต้องโทร. ตาม” นอกจากเธอจะตอบไม่ตรงคำถาม ยังเดินกึ่งวิ่งขึ้นไปบนชั้นสองเพื่อเก็บเสื้อผ้า เตรียมกลับจันทบุรีอีกต่างหาก

“อ้าวนี่นี่ อยู่ๆ ก็เกิดอยากกลับบ้านขึ้นมาซะงั้น...” ชั้นนี้ลากสายตามองตามหลังดาราสาว พลังยกมือเกาศีรษะอย่างงุนงง “อะไรของมันเป็นวะ”

2

ความสัมพันธ์ซับซ้อน

“ใครมาบ้านแต่เข้านะน้อม”

คุณณรงคิในวัยหกสิบปีที่นั่งจับกาแฟยามเช้าอยู่ตรงระเบียงบ้านไม้สักหลังใหญ่ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ทางด้านซ้ายของสวนจันทร์จิรา เอ่ยปากถามแม่บ้านวัยกลางคน พลังพับครึ่งหนังสือพิมพ์ที่อยู่ในมือ วางลงบนโต๊ะกลมเล็กๆ ขณะที่สายตานั้นจับจ้องรถตู้โตโยต้าอัลพาร์ด สีขาวซึ่งจอดอยู่หน้าบ้าน

เจ้าของชื่อที่กำลังปิดกวาดเช็ดถูอยู่ในห้องรับแขกจึงชะงักงันหน้าไปคิดว่าใครที่เจ้านายหมายถึง “ไม่ทราบเหมือนกันคะท่าน เดี่ยวน้อมออกไปดูให้ค่ะ” พูดแล้วก็พาดผ้าเช็ดมือไว้กับขอบถ้ำน้ำใบเล็ก ก่อนจะรีบเดินเร็วๆ ไปหน้าบ้าน

เข้านี้คุณจันทร์จิรากับคุณจอมนรีพากันไปทำบุญที่วัดแต่เช้า จนตะวันสายโด่งปานนี้ก็ยังไม่กลับมา บ้านทั้งหลังจึงเหลือเพียงแค่คุณณรงคิกับแม่บ้านสองคน สายตาของท่านยังทอดมองบุคคลไม่คุ้นหน้าคุ้นตาที่ก้าวลงจากรถตู้ โดยมีแม่บ้านคนเก่าคนแก่ออกไปรอต้อนรับแขก

“ใครกันล่ะนั่น”

คุณณรงคิลุกขึ้นยืน ท่านเดินมาที่หน้าประตูบ้าน ซึ่งก็พอดีกับ

ที่น้อมจิตกลับมารายงานตนพอดี

“คุณกวง เจ้าของร้านทองในตลาดมาขอพบเสียามคะท่าน”

คุณณรงค์ไม่ต้องเอ่ยถามก็ได้รับคำแถลงไขจากแม่บ้านวัยกลางคน

“น้อมเห็นมีกระเช้าของเยี่ยมมาด้วย สงสัยจะมาเยี่ยมเสียามคะ”

คุณณรงค์อุทาน ‘อ้อ’ อยู่ภายในใจอย่างเข้าใจ เมื่อนึกถึงเรื่องราวเมื่อวานที่ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของท่านเล่าให้ฟังหลังจากกลับมาถึงบ้าน จากนั้นก็โดนคุณจันทร์จิราเทศนาเสียชุดใหญ่

“ไปเชิญพวกเขาเข้ามาในบ้านก่อนไป ฉันฝากน้อมโทร. บอกทรงยศให้รายงานเจ้านายมันให้รีบกลับมาบ้านหน่อยก็แล้วกันนะ”

“คะท่าน” น้อมจิตรับคำสั่งจากนายใหญ่ของสวนจันทร์จิริมาก่อนหมุนตัวกลับไปทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

คุณณรงค์เดินกลับเข้ามาในบ้านแล้วเรียกใช้งานแม่บ้านอีกคน “น้อมหาน้ำหามาต้อนรับแขกหน่อย”

“คะท่าน” นุ่มบีม หลานสาวของน้อมจิตที่กำลังลู่อู่ชานรับเสียงแข็งขัน

โดยปกติหน้าที่ต้อนรับแขกจะเป็นของคุณจันทร์จิริไม่กี่จอมนรีผู้เป็นน้องสาว แต่เพราะวันนี้ไม่มีใครอยู่บ้านเลยสักคน ท่านจึงจำเป็นต้องออกหน้ารับแขกด้วยตนเอง กระนั้นก็ได้เหลือปากว่าแรงนัก

น้อมจิตพาครอบครัวเจ้าของร้านทองแซ่เฮงเข้ามาในห้องรับรองแขก โดยมีคุณณรงค์รออยู่ก่อนแล้ว

“สวัสดิ์ครับคุณณรงค์” นายกวงเดินนำหน้าภรรยากับลูกสาวเข้ามายกมือไหว้เป็นคนแรก กล่าวคำทักทายเจ้าของบ้าน ก่อนที่ภรรรยากับลูกสาวจะทำตาม

คุณณรงค์รับไหว้จากครอบครัวแซ่เฮง ผายมือเชื้อเชิญแขกทั้ง

สามให้นั่งบนโซฟาตรงข้ามท่าน “สวัสดิ์ครับคุณกวง เชิญนั่งกันก่อนครับ” ท่านมีใบหน้ายิ้มแย้ม ทำหน้าที่ต้อนรับขับสู้ได้เป็นอย่างดี

จากนั้นครอบครัวแซ่เฮงจึงเข้ามานั่งบนโซฟา โดยนายกวงกับภรรยา นั่งลงที่โซฟาตัวใหญ่ตรงข้ามคุณณรงค์ ส่วนกานธิดาเลือกนั่งที่เก้าอี้โซฟาเดี่ยวฝั่งซ้าย เยื้องระหว่างบิดามารดากับคุณณรงค์

“ทำตัวตามสบายนะครับ...เห็นน้อมบอกว่าคุณกวงเป็นเจ้าของร้านทองแซ่เฮง ผมรู้จักชื่อร้านมานาน แต่ยังไม่เคยพบหน้าค่าตาหรือได้ทำความรู้จักกับคุณกวงเลย คนในจังหวัดเดียวกันแท้ๆ” เมื่อทุกคนนั่งประจำที่ แม่บ้านเสิร์ฟน้ำให้แขก ท่านถึงได้เอ่ยขึ้นอย่างมีอรรถาธิษฐานกับเป็นเจ้าของบ้าน

“ครับ ผมเองก็ได้ยินชื่อเสียงของคุณณรงค์กับความโอบอ้อมอารีของคุณจันทร์จiramานานเหมือนกัน แต่ยังไม่มีโอกาสได้มาทำความรู้จักท่านเลย จนเกิดเรื่องขึ้นกับลูกสาวผมเมื่อวาน นี่ถ้าไม่ได้เสียรามสูตรช่วยไว้ ลูกสาวผมคงไม่ได้กระป๋องคืน และเสียคงไม่ได้รับบาดเจ็บด้วย”

คุณณรงค์จึงหันหน้าไปมองหญิงสาวรุ่นลูกดวงหน้างามพร้อมเพรา ผิวพรรณดี รวมถึงการแต่งตัวที่สมฐานะ

“เกรงต้องกราบขอโทษคุณณรงค์ด้วยนะคะ ที่เป็นต้นเหตุให้ลูกชายของท่านต้องเจ็บตัว” กานธิดารูปร่างท้วมที่ของตัวเองทันทีรีบยกมือไหว้อย่างอ่อนช้อย ดีหน้าเศร้า

“ไม่ต้องคิดมากหรอกหนู มันไม่ใช่ความผิดของหนูหรอกนะ หากเป็นใครอยู่ตรงนั้น ต่อให้ไม่ใช่ลูกชายลุงก็เถอะ ต้องมีอีกหลายคนพร้อมให้ความช่วยเหลือหนูอยู่แล้วละ ส่วนลูกชายลุงมันคงจะประมาทไปเลยทำให้ได้รับบาดเจ็บนิดๆ หน่อยๆ” ท่านนั้นเข้าใจและไม่ได้ถือโทษคิดว่าเป็นเรื่องดีเสียอีกที่ลูกชายได้ช่วยเหลือคนอื่น

“แล้ว...” กานธิดายิ้มหวานเมื่อได้ฟังคำตอบเจ้าของบ้าน เธอ

กำลังจะเอ่ยถามถึงคนที่ช่วยเหลือ แต่ดูเหมือนคุณณรงค์จะอ่านสายตาเธอออก

“น่าจะออกไปดูคนงานในสวนนะ แต่ลองให้คนไปตามอยู่นะ อีกประเดี๋ยวคงมาถึง”

“ค่ะ”

จากนั้นก็มีแต่เสียงสนทนากันระหว่างผู้ใหญ่เป็นเวลาสิบกว่านาทีกานธิดากลับยังไม่เห็นแม้แต่แววของคนที่เธอตั้งหน้าตั้งตารอว่าจะเข้ามาในห้องรับแขกสักที

ในที่สุดการรอคอยของเธอก็สิ้นสุดลง เมื่อชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อยืดสีขาวคลุมทับด้วยเสื้อเชิ้ตแขนยาวผ้าคอตตอนสีเขียวยาวขี้น้ำลายทาง กับกางเกงยีนเก่าๆ สีซีด ปลายขาทั้งสองข้างประอะเบือนฝุ่นดิน

รามสุรเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องรับแขก จึงทำให้เสียงการสนทนาหยุดลงฉับพลัน สายตาทุกคู่ต่างจับจ้องมาที่เขาเป็นตาเดียว

“มาแล้วหรือเจ้าราม” คุณณรงค์เอ่ยทำลายความเงียบ

เสียงหนุ่มกวาดสายตามองบุคคลที่อยู่ในห้องเร็วๆ ด้วยใบหน้าราบเรียบไม่บ่งบอกอารมณ์ ก่อนจะยกมือไหว้แขกที่ประหม่นด้วยสายตาว่ามีอายุมากกว่าทั้งสองคน

“สวัสดิ์ครับ” รามสุรเดินมาหย่อนกายลงนั่งบนโซฟาเดี่ยว ตรงข้ามกับหญิงสาวที่ตอนนี้กำลังยิ้มหวานให้เขาอยู่ “เห็นลูกน้องผมบอกว่าคุณต้องการพบผมหรือครับ” เขาเอ่ยเปิดประเด็น

“ค่ะ เกรชตั้งใจจะมาเยี่ยมคุณรามนะคะ แต่พอคุณพ่อคุณแม่แห่งของเกรชทราบก็เลยอยากจะมาขอพบคุณคุณรามด้วย” เป็นกานธิดาที่เอ่ยให้ความถึงจุดประสงค์การมาพบกับเขาที่บ้าน

“ไม่เห็นต้องลำบากมาเลยครับ ผมไม่ได้เป็นอะไรมาก”

เสียหนุ่มไม่รู้เลยว่าความตรงของเขานั้นทำให้รอยยิ้มที่ประดับบนใบหน้าสวยตอนนี้เจื่อนไปเล็กน้อย

คุณณรงค์ลอบสายหน้าน้อยๆ กับความโง่โง่ของลูกชาย

“ไม่ได้หรอกครับ ถึงยังไงเสียรามสุราก็เป็นผู้มีพระคุณของคุณสาวผม คนเป็นพ่อเป็นแม่อย่างพวกผมก็ต้องมาขอบคุณด้วยตัวเองอยู่แล้ว หากไม่ได้เสียช่วย อาจจะเป็นลูกสาวผมซะเองที่ต้องได้รับบาดเจ็บ”

“ใช่ค่ะเสีย น้าขอบคุณเสียมากๆ เลยนะค่ะที่ช่วยลูกสาวน้า ถ้าเกิดยัยเกรซเป็นอะไรไป น้ำคงอกแตกตายแน่เลยคะ”

“ใช่ครับ”

สองสามีภรรยาเอ่ยล่ำทักกันไปมา

รามสุรช้ำเลื่องไปทางคุณณรงค์ที่นั่งเสียบทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ก่อนตั้งสายตากลับมาที่สองสามีภรรยาอีกครั้ง รอบนี้มุมปากหยักยิ้มนิดๆ ไม่ให้ดูเป็นคนไร้มารยาทมากนัก

“เอาเป็นว่าผมรับคำขอบคุณของคุณน้าทั้งสองไว้ก็แล้วกันนะครับ ส่วนเรื่องช่วยเหลือคุณเกรซ ผมแค่ทำตามหน้าที่พลเมืองคนหนึ่งที่ต้องช่วยคนตกทุกข์ได้ยากอยู่แล้ว”

กานธิดาหน้าเจื่อนแล้วเจื่อนอีกจนต้องรีบเปลี่ยนเรื่องคุย “แล้วนี่แผลคุณรามเป็นยังไงบ้างคะ”

เสียหนุ่มละสายตาจากสองสามีภรรยาามองหญิงสาวที่นั่งบนโซฟาตรงกันข้าม “ปกติดีครับ อีกไม่กี่วันคงหายดี” เขาตอบตามความจริง

“วันนี้มีทำแผลด้วยใช่ไหมคะ จันทน์เกรซขอพาไปนะคะ จะได้เคลียร์เรื่องค่าทำแผลให้ด้วย”

“ไม่รบกวนดีกว่าครับ เดี่ยวผมให้ลูกน้องพาไปเอง”

คุณณรงค์มีรอยยิ้มกริ่ม ท่านพอจะดูออกว่าทำไมยายหนูลูกสาวร้านทองถึงอยากตามตีลูกชายตนนี้หนา พอนึกอะไรได้ก็แอบถอน

ใจเบาๆ อดจะส่งสารคนที่ไม่รู้อะไรเลยอยู่เล็กน้อย

เมื่อถูกเสี้ยหนุ่มปฏิเสธทุกช่วงโอกาส กานธิดาจึงจำต้องถอยทัพไปตั้งหลักก่อน ริมขอบกระเช้าที่นำติดไม้ติดมือมาเป็นข้ออ้างให้เขาจากนั้นก็ขอตัวกลับ

หลังจากส่งครอบครัวแก่เฮงกลับ คุณณรงค์ก็เหลือบตามองหน้าลูกชาย ก่อนจะหลุดเสียงหัวเราะเบาๆ

“หัวเราะอะไรหรือครับ” รามสูรเอ่ยถามบิดาขณะเอนหลังพิงพนักโซฟาตัวนุ่ม

คุณณรงค์ยิ้มไปถึงแววตา “ยัยหนูลูกสาวเจ้าของร้านทองดูท่าว่าจะชอบพอแกไม่น้อยเลยนะ”

คนถูกบิดากระเช้าเข้าแหกกลอกตาไปมา สบสายตาท่านหนึ่งพร้อมเอ่ย “อ้อ...พออยากได้ลูกสะใภ้เพิ่มหรือครับ”

“ไอ้เนี่ย!” สิ้นเสียงลูกชาย อดีตนักมวยเก่าอย่างคุณณรงค์จึงชักเริ่มยั่ว อยากลองใช้แม่ไม้มวยไทยทำหนุมนถวายแหวนกับไอ้จอมยี้วนคนนี่ขึ้นมา

เสี้ยหนุ่มที่สามารถยั่วอารมณ์บิดาได้พลันแะยะยิ้มมุมปาก

“พูดถึงลูกสะใภ้ พ่อก็คิดถึงหนุ่วนี่ขึ้นมาเลย...” คุณณรงค์พูดถึงลูกสะใภ้ที่ไม่ได้เห็นหน้าเห็นตากันมาพักใหญ่ๆ แล้ว “แกได้คุยกับหนุ่วนี่บ้างไหมว่าจะกลับมาบ้านช่วงไหนอีก”

รามสูรส่ายหน้าเป็นคำตอบ เขาไม่ค่อยได้โทรศัพท์คุยกับว่านจันทร์บ่อยนัก หรือจะเรียกได้ว่าแทบไม่คุยกันเลยดีกว่า ความสัมพันธ์ของเขากับภรรยาตีทะเลเบียนั้นค่อนข้างซับซ้อน ยากเกินกว่าจะอธิบายเป็นคำพูดได้

“เฮ้อ!...” คุณณรงค์มองใบหน้าเรียบเฉยของลูกชายแล้วพ่นลมหายใจแรงๆ ออกมา

ความสัมพันธ์ของสองคนที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากความเต็มใจของทั้ง

สองตั้งแต่แรก ล้วนแต่เป็นความต้องการผู้ใหญ่นั้น คุณณรงค์เห็นใจ ลูกชายยิ่งนัก ในขณะที่เดียวกันก็สงสารลูกสะใภ้ด้วยเช่นกัน ท่านไม่รู้เลยว่าเมื่อไรความสัมพันธ์ที่ต่างคนต่างก็เป็นความลับของกันและกัน จะจบลงเสียที

“ทำไมแกมันอภัพรักแบบนี่วะไอ้เสื่อ มีเมียสวยระดับนางเอก ชื่อดัง ก็พาไปอวดใครไม่ได้”

รามสูรหัวเราะหึๆ ในลำคอกับประโยคของบิดา แต่จะมีใครล่วงรู้ความรู้สึกที่แท้จริงได้ดีเท่าตัวเขา

เขาอยู่คุยเรื่องงานกับบิดาต่ออีกสักพักก็กลับเข้าสวนไปทำงานต่อ จนเย็นย่ำถึงได้กลับมาที่พักบ้านตัวเอง ซึ่งแยกออกมาจากบ้านของบิดามารดา เพราะเขาอยากได้ความเป็นส่วนตัว

รถกระบะสี่ประตูของสวนผลไม้จันทร์จิราแล่นเข้ามาจอดเทียบรถเก๋งสีดำนั่นแล้วมัสสุชาติยุโรป

ร่างสูงเปิดประตูลงจากรถ สายต่ายังคงจับจ้องอยู่ที่รถเก๋งคันงาม ก่อนจะรีบก้าวยาวๆ ขึ้นบ้าน พอทำหน้าที่เหยียบกระบะเบื้องต้นแรกในบ้าน นัยน์ตาคมกริบก็ปะทะกับดวงตาคู่สวยสีรัตติกาลทันที

“ว่านเข้าใจว่าเสียน่าจะต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่บ้านนะคะ” เสียงหวานราบเรียบของเธอดังขึ้นพลางหลุบตาลงมองหน้าห้องที่เข้าไปได้ แผลมา ก่อนดึงสายตาขึ้นมาองสบกับดวงตาคมกริบอีกครั้ง

รามสูรก้าวเข้ามาในบ้านช้าๆ ขณะที่มองสำรวจหญิงสาวรูปร่างออรชรอ่อนแอ้นเบื้องหน้าที่สวมชุดเดรสสีน้จืดรูป ดวงหน้าสวยหวานเกลี้ยงเกลา ปากนิคจมุ๊กหน้อย แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางบางๆ ไม่ให้ดูจืดชืดเกินไป ซึ่งพอดูภาพรวมแล้ว ‘สวย’

ก่อนจะหยุดฝีเท้าในระยะห่างจากหญิงสาวประมาณหนึ่งช่วงแขน คิ้วหนาดกดำขมวดมุ่น “จะกลับมาบ้านทำไมไม่โทร. บอกกันก่อนจะได้ไปรับ แล้วนี่ขับรถมาเองหรือ” เสียงทุ้มดูของคนที่ตรงหน้าตั้งขึ้น

ว่านจันทร์เบะปากใส่คนตัวสูงกว่าเธอหลายสิบเซนติเมตร “ว่าน
ไม่ใช่เด็กๆ นะที่จะกลับก็ต้องรอให้ผู้ปกครองไปรับนะ ใบขับชี่ว่านก็มี”

“แต่เธอยังขับรถไม่แข็ง” คนตัวสูงสวนกลับทันควัน

“ว่านไม่ได้กลับบ้านเพื่อมาทะเลาะกับเสี้ยนนะ” คราวนี้หญิงสาว
ตอบเสียงสะบัด เธอเองก็เริ่มฉุนขึ้นมาบ้างแล้วเช่นกัน

‘ขับรถไม่แข็งบ้าอะไร ไม่อย่างนั้นคงขับจากราชพฤกษ์มาไม่ถึง
จันทร์บุรีหรอก’

รามสุรยกมือทั้งสองข้างขึ้นทำเอว เหยหน้าขึ้นจนสุดคอ หลังตา
ลงแล้วสุดลมหายใจเข้าลึก ก่อนระบายออกแรงๆ อยู่สองสามรอบ
ระงับอาการพุนเคือง

“ถูกทำร้ายร่างกายขนาดนี้ ไม่คิดจะบอกเมียบ้างหรือคะ”

เขาก็หันหน้าลงเล็กน้อยเพื่อสบดวงตาคู่สวยของคนที่แทนตัวเอง
ว่า ‘เมีย’

“...ก็...ไม่ได้เป็นอะไรมาก แค่อากๆ”

ว่านจันทร์ยังทำหน้านิ่งไม่สบอารมณ์ ก้าวเท้าเข้ามาประชิดตัว
คนที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีโดยนิตินัยและพฤตินัย เอ้อมมือมาเลิกเสื่อยัดขึ้น
จนเห็นหน้าท้องเป็นลอนอุตมไปด้วยกล้ามเนื้อ แต่มีผ้าก๊อชปิดแผลพัน
เอาไว้ โดยที่อีกฝ่ายยืนนิ่งไม่ขัดขืน

ดวงหน้าสวยงายขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลาคมคาย “วันนี้ยังไม่ได้
ไปทำแผลอีกหรือคะ” เพราะเธอเห็นผ้าก๊อชเปื้อนคราบเหลือง อีกทั้งยังมี
คราบเลือดซึมออกมานิดหน่อย

รามสุรเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตัวเอง ‘ลืม’ ไปล้างแผลที่โรงพยาบาลตาม
ที่แพทย์สั่งเสียสนิท เพราะงานในสวนยุ่งทั้งวัน และยังต้องแบ่งเวลามา
ดูแลโครงการขยายอาณาจักรสวนจันทร์จิวอย่างเดอะมูนไนด์ตรีสอร์ต
แอนด์คันทรีคลับอีก ซึ่งจะเปิดเป็นที่พักสำหรับรองรับนักท่องเที่ยวที่
ชื่นชอบภูเขาลำธารและอยากมาสัมผัสธรรมชาติ ทั้งยังมีกิจกรรมอีก

มากมาย โดยกำลังก่อสร้างในโซนทางด้านหลังทั้งหมดของสวนจันทร์-จิรา ซึ่งเสร็จไปแล้วกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์

“ลิม”

“ลิม?” หญิงสาวทวนคำพูดสามีพร้อมทำหน้าฉงน

“ไม่เป็นไรหรอก พรุ่งนี้เข้าค๋อยไปล้างก็ได้” รามสุรบบอกอย่างไม่ใส่ใจ วันนี้เขาเหนื่อยเกินกว่าจะหอบสังขารไปนอนให้พยาบาลทำแผลแล้ว

ประโยคที่พูดเหมือนเรื่องธรรมดาทั่วไปนี้ทำเอาว่านจันทร์ส่ายหน้าให้อย่างเอือมระอา

“ว่าแต่ว่านเถอะ ไม่มีคังงานแล้วหรือไงถึงกลับบ้านได้”

ว่านจันทร์ไม่ได้ตอบคำถามของเขา หมุนตัวหันหลังแล้วออกไปหยิบกระเป๋าสะพายใบเล็กที่วางอยู่บนชั้นวางของ ก่อนเดินกลับมาหาเขาอีกครั้ง

“ว่านจะพาไปทำแผลที่โรงพยาบาลค่ะ” เธอบอกความประสงค์ของตัวเองเสียงหวาน

ดวงตาสองคู่ประสานสายตากันนิ่ง อึดใจต่อมาเสียงหนุ่มก็พยักหน้าเป็นการตอบรับ ก่อนเดินกลับไปยังทางเดิมที่เพิ่งจะเดินจากมา

“เดี๋ยวขั้บเอง” เสียงทุ้มของชายหนุ่มดังขึ้น เมื่อเห็นว่านจันทร์กำลังเดินไปเปิดประตูห้องคนขั้บ

คราวนี้ว่านจันทร์ไม่ได้ดิ่ง ส่งกุญแจรถให้สามี ก่อนจะเดินอ้อมนั้บรถและเปิดประตูเข้าไปนั่งข้างคนขั้บแทน

รามสุรบไม่มีทางเลือกอื่น จำใจต้องไปล้างแผลตามความต้องการของแม่เม็ยซูเปอร์สตาร์หน้าสวยของเขา ซึ่งปลายทางคือโรงพยาบาลเอกชนในตัวเมือง

ใช้เวลาราวครึ่งชั่วโมง รถยนต์สัญชาติยุโรปก็แล่นเข้ามาจอดในลานจอดรถของโรงพยาบาล ว่านจันทร์หยิบแว่นแฟชั่นสีชากรอบใหญ่มาใส่และสวมหน้ากากอนามัยปิดบังใบหน้าอีกชั้น

“กลัวคนอื่นเห็นแล้วจะมาทำไม่ครับ” เสียงทုံถามขึ้น

“ให้มาคนเดียวเสียจะมาหรือ” ว่านจันทร์ปรายตาพลางตอบกลับอย่างรู้ทันความคิดเขา

อันที่จริงว่านจันทร์ไม่ได้กลัวว่าใครจะจำได้ขนาดนั้น ส่วนใหญ่คนในพื้นที่นั้นพอจะรู้ว่าครอบครัวของเธอสนิทกับครอบครัวเขามากระดับหนึ่ง เพราะในอดีตบิดาเคยเป็นหัวหน้าคนงานของสวนผลไม้จันทร์จิรา แต่ที่ยังเลือกปิดบังใบหน้า ส่วนหนึ่งคือขี้เกียจป็นหน้ายิ้มตอนมีคนมาขอถ่ายรูปเท่านั้นเอง

รามสูรไม่ถามอะไรต่อ เมื่อสายตาเหลือบไปเห็นโคนขาอ่อนขาวเนียนใฝ่ล่พ้นชายกระโปรงสั้น จึงถอดเสื้อเชิ้ตตัวนอกยื่นให้หญิงสาวเพื่อให้นำไปปกปิดเรือนกายแสนน่ามองนั้น

“อื! ไม่เอาอะ เหม็นเหม็น”

สาวเจ้าไม่เพียงแค่มุด กลับแสดงออกมาหมดทั้งสีหน้าท่าทางว่าขยะแซงจริง เสียหนุ่มแยกเขี้ยวใส่คนที่ทำที่รังเกียจตน ก่อนโยนเสื้อลงไปบนตักเล็ก

“ใส่ๆ ไปเถอะน่า แอร์ในโรงพยาบาลมันเย็นจะตาย”

ว่านจันทร์หลุบตาลงมองเสื้อเชิ้ตบนตักของตัวเอง เธอไม่มีตัวเล็กอื่นเพราะในรถยนต์คันนี้ไม่มีเสื้อคลุมติดรถมาด้วยเลย จำต้องหยิบเสื้อตัวนั้นมาคลุมไหล่เปลือยเปล่า อันที่จริงมันก็ไม่ได้มีกลิ่นเหม็นแรงอย่างที่เธอแสดงออกมาหรอก กลับกันยังมีกลิ่นหอมอ่อนๆ จากน้ำหอมแบรด์ดังที่ผู้ชายมีฐานะชอบซื้อใช้กัน

รามสูรมองคนที่กำลังสวมเสื้อตน ก่อนเปิดประตูลงจากรถ ขณะที่ปากหยักหน้าพึมพำเบาๆ ไปด้วย

“ที่นี่จะทำเป็นรังเกียจ...เดี๋ยวคืนนี้พ่อจะจัดหนักให้นอนดมเหงื่อ
ทั้งคืนเลย”

3

รอยอดีต

“อ้อ!” เสียงหวานครางกระเส้า ดวงตาหวานฉ่ำปรือขึ้นสบนัยน์ตาดำขลับของคนที่คร่อมร่างเธออยู่ ขณะที่กลางกายแกร่งค่อยๆ สอดประสาน ตอกตรึงลงที่ความอ่อนนุ่มของกายสาวอีกครั้ง

“อ้อ!” ว่านจันทร์ผวาตัวเข้ากอดร่างใหญ่โตที่ขึ้นไปด้วยเหงื่อไฉนแน่น ทันทีที่เขาดันแกนกายแข็งแรงเข้ามาในตัวเธอจนสุด แม้ว่าอุณหภูมิในห้องนอนจะเย็นฉ่ำด้วยเครื่องปรับอากาศที่ถูกตั้งความเย็นไว้ที่สิบแปดองศาก็ตาม

“...เสียเบาหน่อย...ว่านไม่ไหว” เธอพูดด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหอบเบาหวิว บางประโยคขาดหายไปพร้อมส่ายหน้าไปมาจนเส้นผมยาวสลวยสีน้ำตาลคาราเมลสยายกระจายเต็มหมอนใบใหญ่

รามสูรมองดวงหน้าสวยบิดเบี้ยวคล้ายจะร้องไห้เพราะรสสวาทที่เขามอบให้เป็นรอยที่สามของคำคืน เห็นแบบนี้ก็อดที่จะเห็นใจร่างบางไม่ได้จริงๆ จึงก้มลงจูบหน้าผากนวล ลากไถ่ลงมาจุมพิตหนักๆ บนริมฝีปากอวบอิมเป็นการปลอบประโลมกันยกใหญ่ โดยที่สะโพกสออบยังคงทำหน้าที่โยกเป็นจังหวะหนักสลับเบาอย่างสม่ำเสมอ แรงดีไม่มีตก

พอถอนจูบอย่างดูดดื่ม ริมฝีปากหนาก็เลือนลงมากกระซิบเสียง

แหบพร่าระคนหอบหายใจรัวแรงข้างโอบุเล็กน่ารัก “อีกนิดเดียวนะคนเก่งของเสีย” ก่อนจะเร่งจังหวะให้เร็วขึ้นเพื่อจะได้พาหญิงสาวขึ้นไปวิ่งเล่นบนวิมานฉิมพลีด้วยกัน

เมื่อความปรารถนาในรสสวาทมาถึงขีดสุด ร่างเปลือยเปล่าที่กอดรัดพืดเหวี่ยงกันอยู่บนเตียงก็กระตุกพร้อมกัน ความสุขขสมเกิดขึ้นอยู่ในทีคล้ายมีฝูงผีเสื้อนับล้านกระพือปีกบิน กระจายตัวขึ้นสู่ท้องฟ้า

เสียหนุ่มทรุดฮวบลงทาบทับร่างเล็ก พลังชุกชบไปหน้ากับชอกคอขาวหอมกรุ่นที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อไม่ต่างจากเขา ประทับจูบผิวกายเนียนละเอียดซ้าๆ ขณะทีหูนั่นฟังเสียงหอบหายใจแรงของคนได้ร่างก่อนจะพลิกตัวลงมานอนเคียงข้าง ไม่ลืมดึงร่างนุ่มนิ่มเข้าสู่อ้อมกอด

รามสูรอยากจะทำต่อเกมรักร้อนแรงนี้อีกสักยกสองยก แต่กลัวว่าคนตัวเล็กจะบอบช้ำเกินไป เขาถนอมร่างกายนี้มาตั้งแต่วันร่วมเรียงเคียงหมอน จวบจนตอนนี้เข้าสู่ปีที่ห้าแล้ว แม้การแต่งงานจะเกิดขึ้นจากความต้องการของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย หาใช่ความรักแบบคู่รักทั่วไป แต่กระนั้นหากให้พูดถึงความสัมพันธ์ทางกาย ก็สามารถเรียกได้ว่าเป็นสามีภรรยากันได้อย่างสนิทปาก

เขากับวานจันทร์มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันตั้งแต่วันที่เธออายุครบยี่สิบเอ็ดปีบริบูรณ์พอดี จากนั้นทั้งสองก็คลุกวงในกันเรื่อยมา

ดวงตาคมกริบมองพิศดวงหน้าสวยของคนในอ้อมกอดที่หลับตาพริ้มเข้าสู่ห้วงนิทรา เป็นเวลาหกเดือนเต็มที่เขาไม่ได้กอด ไม่ได้แนบชิด ไม่ได้เห็นหน้าภรรยาสาวใกล้เช่นนี้ ทว่าไม่เคยเลยสักครั้งที่เขาจะคิดนอกร่างเธอ

‘เขายึดมั่นต่อทะเบียนสมรสที่ถูกตีตราไว้ว่าตนไม่ใช่หนุ่มโสด’

หลังจากอาการเหนื่อยหอบบรรเทาลงและเข้าสู่สภาวะปกติ รามสูรจึงอุ้มร่างบางเปลือยเปล่าขึ้นแนบอก

“อ้อ...” เสียงครางหวาดงันขึ้นอย่างไม่พอใจที่ถูกรบกววนการ

นอน

“จะพาไปอาบน้ำ จะได้นอนสบายตัว ไม่ชอบสกปรกไม่ใช่หรือ” เขาก็หันหน้าลงบอกร่างบางที่ยังหลับตาในอ้อมแขน ขณะที่เรียวกาแกร่ง ก้าวอย่างมั่นคงไปที่ห้องน้ำ

เขาจัดการล้างคราบเหงื่อไคลและคราบรักที่ฝากฝังไว้ในกายสาว จนสะอาดหมดจดทุกซอกมุมพร้อมกับตัวเองไปด้วย ก่อนจะอุ้มกลับมาอนบนเตียงด้วยกันอีกครั้ง

รามสูรนอนตะแคงหันหน้าเข้าหาร่างบอบบาง นิ้วชี้ไล่ไปตามกรอบหน้าสวอยอย่างอ่อนโยน ดวงตาคมกริบฉายแววอบอุ่น ริมฝีปากหนาเผยยิ้มบาง ฝ่ามือใหญ่ลูบได้แผ่นหลังเปลือยเบาๆ คล้ายกับกำลังกล่อมให้เธอฝันดี ในเวลาต่อมาก็เข้าสู่ห้วงนิราตามคนในอ้อมกอดไปติดๆ

เช้าวันต่อมา เปลือกตาบางหรือปรี้อขึ้น ภาพแรกของวัน

เป็นแสงอกเปลือย บริเวณเอวคอดถูกท่อนแขนใหญ่แสนหนักอึ้งพาดอยู่ มือเล็กจึงยกมันออก ตั้งท่าจะลูบจากที่นอน แต่ยังซ้ำกว่าท่อนแขนหนักที่ตามกลับมาพาดทับลงที่เดิมจนเธอขยับไปไหนไม่ได้

“ปล่อยล่ะ ว่านจะไปอาบน้ำ จะได้เข้าไปไหว้พอกับแม่ที่บ้าน” ว่านจันทร์บอกคนที่ตระกองกอดเธอไม่ยอมปล่อย เงยหน้าขึ้นมองคนที่ยังแสร้งหลับตา เธอรู้ว่าเขาตื่นนอนนานแล้ว

ได้ยินดังนั้นรามสูรก็อดใจไม่ไหวก้มหน้าลงมาฝังจุกลงบนแก้มใสแรงๆ ด้วยความมั่นใจ ถึงจะยอมปล่อยร่างเล็กนุ่มนิ่มให้เป็นอิสระ ดวงตาคมกริบมองตามเรือนร่างระหงเปลือยเปล่าที่เดินหายเข้าไปในห้องน้ำ ส่วนเขาก็นอนรออยู่นานกว่าประตูห้องน้ำจะเปิดออก

เมื่อถึงคิวเขาต้องใช้ห้องน้ำบ้าง เสียหนุ่มก็ลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิ บิดขี้เกียจพักหนึ่ง ถือว่าเป็นเช้าแรกในรอบหลายเดือนที่เขาตื่นขึ้นมาด้วย

ความสดชื่นแจ่มใส

“รอไปพร้อมกันนะว่าน” เขาบอกหญิงสาวพร้อมกับลุกเดินเข้าไปในห้องน้ำ

ว่านจันทร์ที่ยืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้าหันมองตามแผ่นหลังกว้างของคนบอกแถมสัง จนประตูห้องน้ำปิดลง จากนั้นก็หยิบชุดแช็กแบบที่คิดว่าเรียบร้อยกว่าปกติออกมาสวม เดินไปนั่งแต่งหน้าที่โต๊ะเครื่องแป้งซึ่งบนโต๊ะเต็มไปด้วยเครื่องสำอางและเครื่องประทีนผิวอีกมากมายที่ผู้หญิงอย่างเธอจำเป็นต้องใช้ กระนั้นยังมีจิตใจเอือมเพื่อเหลือพื้นที่เล็กๆไว้ให้โลชันกับน้ำหอมสำหรับเจ้าของห้อง

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวกันเรียบร้อยทั้งคู่แล้ว รามสุรกับว่านจันทร์จึงพากันเดินมาที่บ้านไม้สักหลังใหญ่

“คุณว่าน!” น้อมจิตที่กำลังทำความสะอาดบ้านอยู่ เมื่อเห็นว่าใครเดินเข้ามาในบ้านก็ร้องเรียกลูกสะใภ้ของผู้เป็นนายด้วยความตื่นเต้นดีใจ

ว่านจันทร์ที่เดินนำหน้ารามสุรมาก่อนฉีกยิ้มระคนเข้ากับอาการตกใจของแม่บ้านสาวใหญ่

“หนูว่านมาหรือน้อม...ไหนๆ หลานสะใภ้ฉันอยู่ไหน” ตามมาด้วยเสียงของคุณจอมนรีดังขึ้น ก่อนปรากฏกายออกมาจากห้องครัวเดินมาทั้งที่ยังสวมผ้ากันเปื้อนอยู่

แม่บ้านสาวใหญ่หันกลับไปทางคุณจอมนรี “คะคุณจอม” นางเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงกระตือกระต้า

คุณจอมนรีทอดสายตามองไปยังว่านจันทร์ที่กำลังเดินมาหาเธอด้วยรอยยิ้มดีใจ “หนูว่านจริงๆ ด้วย” พร้อมกับรีบเดินเข้าไปโอบกอดคนมาใหม่อย่างคิดถึง

ว่านจันทร์ก็อดคุณจอมนรีตอบอย่างคิดถึงไม่แพ้กัน ก่อนจะผละ

ตัวออกมาขมมือไหว้ทักทายผู้ใหญ่ “สวัสดิ์คะน้ำจ่อม ไม่เจอกันตั้งนาน
ว่านคิดถึงน้ำจ่อมจังเลยคะ”

“น้ำก็คิดถึงหนูว่านเหมือนกัน” คุณจ่อมนรีจับมือเล็กทั้งสองข้าง
ไม่ยอมปล่อย สายตาก็มองสำรวจเนื้อตัวคนตรงหน้าไปด้วย “...ผอม
ไปหรือเปล่าหนูว่าน กลับบ้านมารอบนี้ตัวเล็กกว่ารอบก่อนเยอะเลย
ลูก”

รามสูรที่ยืนล้วงกระเป๋ากางเกงอยู่ด้านหลังเห็นด้วยกับคำพูด
ของผู้เป็นน้ำทุกประการ เขาอยากจะทำเรื่องเกี่ยวกับหญิงสาวอยู่เหมือน
กัน แต่กลัวจะพานทำให้ทะเลาะกันอีก เลยเลือกที่จะปิดปากเงียบ

“ละครเรื่องใหม่กำลังจะเปิดกล้องนะคะ ผู้กำกับเลยสั่งให้ว่าน
ลดน้ำหนักอีกนิด จะได้เข้ากับแคร็กเตอร์ตัวละคร”

“ผู้กำกับนี่ก็อะไร ปกติหนูว่านก็ตัวเล็กบอบบางอยู่แล้ว ยังจะ
สั่งให้ลดน้ำหนักอีกเรอะ แล้วจะไปเอาเรี่ยวแรงที่ไหนมาทำงานกัน”
จ่อมนรีตำหนิไปถึงผู้กำกับ

ว่านจันทร์ทำได้เพียงยิ้มบางๆ รู้ว่าที่ทำงานพูดเพราะเป็นห่วงเธอ
จากใจจริงตามประสาผู้ใหญ่ห่วงลูกหลาน ก่อนเหลือบตามองเลย
เข้าไปในตัวบ้านเพื่อหาบิดามารดาของสามี

“แล้วนี่พ่อกับแม่ไม่อยู่บ้านหรือคะ”

“อยู่จ้ะ แต่ยังไม่ลงมากัน เห็นว่าสายๆ พี่งค์มีไปเปิดงานร่วม
กับท่านผู้ว่าฯ พี่จันทร์เลยช่วยดูเรื่องชุดให้เนะ”

ว่านจันทร์พยักหน้ารับคำตอบของคุณจ่อมนรี

“ทั้งสองคนกินข้าวกินปลากันมาหรือยัง น้ำกำลังทำข้าวต้มกุ้ง
อยู่พอดีเลย เดี่ยวรอกินข้าวเข้าพร้อมหน้าพร้อมตากันนะ” คุณจ่อมนรี
ถามหลานสะใ้คนโปรด แต่สายตามองเลยไปยังหลานชายที่ยืนทำ
หน้าตายอยู่

หญิงสาวสายหน้าหน่อยๆ เอ่ยตอบท่านด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

“ยังเลยคะ ว่านตั้งใจมาฝากท้องที่บ้านใหญ่โดยเฉพาะ”

คุณจอมนรียิ้มอย่างเอ็นดูหลานสะใภ้ “ถ้าอย่างนั้นหนูว่าน ไปนั่งรอที่ห้องอาหารก่อน อีก็ประเดี๋ยวก็สึกได้ทีแล้วละ”

“คะ” ว่านจันทรีขานรับ

คุณจอมนรีจึงหันไปสั่งแม่บ้านสาวใหญ่ “น้อม เดี่ยวขึ้นไปบอก คุณๆ ทั้งสองคนด้วยนะว่าหนูว่านมาหา”

“ได้คะคุณจอม” น้อมจิตรับคำสั่งแล้วรีบแยกตัวไปทำหน้าที่

หลังจากนั้นสองสามีภรรยาจึงเดินเข้าไปนั่งรอผู้ใหญ่ในห้องอาหาร ไม่นานคุณณรงค์กับคุณจันทรีจिरาก็เดินเข้ามา ว่านจันทรียกมือไหว้ท่านทั้งสอง ก่อนจะโผล่เข้ามาแม่สามีที่อำเภอรอรับอยู่ก่อน

“กลับมาบ้านตั้งแต่เมื่อไรล่ะว่าน” คุณจันทรีจिरาผลละตัวออกพร้อมเอ่ยถาม มีออบวบๆ ออบอุ้นของท่านลูกศิระชะเล็กด้วยความรักและเมตตาลูกสะใภ้ผู้น้อย

“กลับมาเมื่อวานตอนเย็นคะ แต่ไม่ได้เข้ามาไหว้พอกับแม่ก่อน เพราะต้องพาเสียไปทำแผลที่โรงพยาบาล กว่าจะกลับมาถึงบ้านก็มีดคำแล้ว ว่านเลยไม่ยากรบกวนคะ”

คำตอบของลูกสะใภ้สาวสวยทำให้คุณจันทรีจिरาต้องหันไปหา ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนด้วยแววตาเชิงตำหนิ

“เมียมมาถึงบ้านไม่ทันไร ก็ต้องมาลำบากเพราะเราเนี่ยตาราม แทนที่น้องจะได้พักผ่อน”

รามสูรไหวไหล่เบาๆ “ไม่ได้สะทกสะท้านมากมายนักต่อคำตำหนิ นั้น

“ลูกสาวตัวจริงของบ้านกลับมาแล้ว แกเตรียมตกระป๋องได้เลย เจ้าราม” คุณณรงค์ที่นั่งอยู่หัวโต๊ะเอ่ยแซวคนเป็นลูกชาย

ทว่าคนที่กำลังจะตกระป๋องเพียงกระตุกยิ้มนิดๆ สายตาจับจ้องแม่สามีกับลูกสะใภ้ที่พูดคุยกันกะหงุกกะหงิงซึ่งดูเหมือนแม่ลูกกัน

จริงๆ รามสูรไม่มีอาการน้อยใจคุณจันทร์จิราเลยสักนิดที่ลำเอียงรักลูกสะใภ้มากกว่าลูกในไส้ของเขา

สักพักคุณจอมনীก็เดินเข้ามาในห้องอาหาร โดยมีแม่บ้านสองคนถือหม้อข้าวต้มกึ่งร้อนๆ ตามหลังมาด้วย

เมื่อผู้เป็นนายนั่งประจำที่ น้อมจิตซึ่งรู้หน้าที่จึงรีบจัดแจงตักข้าวต้มใส่ถ้วยให้คุณๆ ทันทิ วันนี้ภายในห้องอาหารของบ้านใหญ่แห่งอาณาจักรสวนจันทร์จิราเต็มไปด้วยเสียงพูดคุยและเสียงหัวเราะอย่างมีความสุข

“เสียดายว่าวันนี้เป็นวันธรรมดา ถ้าัยเมย์อยู่ด้วยอีกคน คงได้กินข้าวกันพร้อมหน้าพร้อมตากว่านี้” คุณจอมনীพูดถึงลูกสาวอย่างเมขลา ก็ยิ้มนิดๆ สักครู่นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ชั้นปีที่สี่ของมหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่งทางภาคเหนือ ซึ่งปิดเทอมหรือได้หยุดยาวถึงจะกลับบ้าน

“เธอก็ลองแกลังๆ ไทร. ไปบอกรายนั่นสิแม่จอม ว่าพี่สาวคนดังของเจ้าตัวอยู่บ้าน ไม่ทันที่เธอจะได้วางสายหรือ แม่ตัวดีคงรีบจัดกระเป๋า จองตัวเครื่องบินกลับบ้านเป็นแน่” คุณจันทร์จิราที่นั่งข้างน้องสาวบอกด้วยน้ำเสียงติดตลกถึงคิดจริงอย่างรู้จักนิสัยของหลานสาวที่เธอเฝ้าอบรมบ่มเพาะมาเองกับมือเป็นอย่างดี

สิ้นเสียงของคุณจันทร์จิรา ทุกคนบนโต๊ะอาหารก็หลุดหัวเราะต่างเห็นพ้องกับคำพูดนั้น

“แล้วหนูว่านกลับมาอยู่บ้านกี่วันล่ะ” ประมุขของบ้านหันมาเอ่ยถามลูกสะใภ้บ้าง

รามสูรเองก็หันมารอฟังคำตอบจากภรรยาที่ทะเล่ยนด้วยความอยากรู้เช่นกัน เพราะตั้งแต่เมื่อวานเขาก็มีวแต่ยุ่งอยู่กับเธอจนลืมถาม

ว่านจันทร์กวาดสายตามองดวงตาทุกคู่ที่จับจ้องมายังเธอเป็นตาเดียวอย่างรอคอยคำตอบ “สี่วันคะ” เนื่องจากการกลับบ้านรอบ

นี้มาแบบกะทันหัน เลยมีเวลาจำกัดว่าทุกครั้ง

“กลับใจจึงเลยถูก แม่กับพ่อแล้วก็น่าจะอมยังไม่ทันจะหายคิดถึงเลย” คุณจันทร์จิราเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงใจหาย ลูกสะใภ้มาแป็บๆ ก็ต้องกลับเสียแล้ว

ใบหน้าสวยสะกดมีสีหน้าเจื่อนลงพลาบปรายตามองร่างสูงที่นั่งก้มหน้าก้มตาตักข้าวต้มกึ่งเข้าปากราวกับไม่รู้สึกกินดีกินร้าย ก่อนจะสายตากลับมาตอบคู่สนทนา

“รอบนี้ว่านมาแบบไม่ทันตั้งตัวนะคะ พอดีเมื่อวานเห็นข่าวที่เสียโดนทำร้ายเลยรีบกลับมา”

คำตอบของผู้ที่มีศักดิ์เป็นลูกสะใภ้และหลานสะใภ้ เรียกรอยยิ้มพึงพอใจของทั้งคุณณรงค์ คุณจันทร์จิรา และคุณจอมนรีได้ไม่น้อย

แม้จะไม่มีคำว่า ‘เป็นห่วง’ หลุดออกมาจากริมฝีปากออบอิม แต่ความหมายโดยนัยของประโยคนั้นก็สามารถแปลงสารให้สื่อถึงความรู้สึกของคำว่าห่วงได้อย่างดี

คนที่คิดเองเออเองว่าภรรยา ‘เป็นห่วง’ แอบอมยิ้มเล็กๆ

หลังจากร่วมกินอาหารมื้อเช้ากับครอบครัวสามีเสร็จ ว่านจันทร์จึงขอลับไปเยี่ยมป้าแท้ๆ ของเธอ โดยตอนแรกตั้งใจจะขับรถไปเองคนเดียว สามีกลับไม่ยอมทำเดี่ยว ลากเธอขึ้นรถเขาพร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดว่า ‘ผมจะพาไปเอง’

รถยนต์เอสยูวีแล่นเข้ามาภายในวัดแห่งหนึ่งแทนที่จะเป็นร้านสุภาวดีโภชนาการ โดยที่คนนั่งเบาะข้างคนขับไม่ต้องแจ้งความประสงค์ก่อนตั้งแต่แรก เพราะทุกครั้งที่ว่านจันทร์กลับบ้าน เธอมักจะมาทำบุญและไหว้บิดาที่วัดเป็นประจำ โดยที่รามสูรมักเป็นคนพาเธอมาที่นี้เสมอ

รามสูรลงจากรถ เดินนำหญิงสาวเข้าไปกราบพระในอุโบสถ จาก

นั่นจึงเดินไปที่หลังวัด สถานที่ซึ่งเป็นที่เก็บโกศของนายสุนัย สุวรรณ-
บดี บิดาของว่านจันทร์

ว่านจันทร์ยืนอยู่หน้าช่องบรรจุอัฐิของบิดา ดวงตาสีรัตติกาล
อ่อนแสง น้ำตาเอ่อคลอเต็มหน่วยยามทอดมองรูปบิดาที่สลักลงบน
กำแพงวัดด้วยความระลึกถึง

“พ่อคะ ว่านมาเยี่ยมนะคะ” เธอเอ่ยเสียงสั่นเครือ มือเล็กเอื้อม
ไปลูบแก้มเบาตรงรูปบิดา เมื่อกะพริบตา น้ำใสๆ ก็ร่วงหล่นลงมาจาก
ขอบตาคู่สวยอย่างห้ามไม่อยู่

...

“น้องว่าน วันนี้คุณพ่อหนูมาร่วมงานด้วยไหมคะ” ครูประจำชั้น
เอ่ยถามเด็กหญิงตัวน้อยที่นั่งเก้าอี้พลาสติกสีแดงแถวหลังสุดภายใน
หอประชุมโรงเรียนเพียงลำพัง

ดวงหน้าเล็กจิ้มลิ้มราวกับตุ๊กตาบลาบลังขึ้นมองครูประจำชั้น
ส่ายหน้าไปมาช้าๆ ดวงตากลมโตใสแป้วมีแววเศร้าสร้อย

“ไม่รู้ค่ะครูนก พ่อต้องทำงาน” เสียงเล็กๆ ของหนูน้อยนามว่า
เด็กหญิงว่านจันทร์เอ่ยตอบคุณครูตามความจริง

ครูประจำชั้นได้แต่มองลูกศิษย์ตัวน้อยด้วยความสงสารจับใจ
“ไม่เป็นไรนะจะน้องว่าน เดี่ยวปีนี้หนูไหว้คุณครูแทนก็ได้เนอะ”

ความไร้เดียงสาของหนูน้อยวัยห้าขวบเผยออกมายามเธอฉีกยิ้ม
กว้างอย่างใสซื่อ พยักหน้าตอบรับหนึ่งๆ ก่อนละสายตาไปมองเพื่อน
ร่วมชั้นที่ต่างก็มีมารดานั่งอยู่ข้างๆ กันทุกคน...ยกเว้นเธอ หนูน้อยก็หัน
ลงมองเข็มกลัดดอกมะลิในมือที่คุณครูแจกให้ก่อนเข้าหอประชุม

“ว่าน!”

เสียงอันคุ้นเคยนั้นเรียกให้เด็กน้อยเงยหน้ามองไปตามเสียงเรียก
พลัน ริมฝีปากเล็กจิ้มลิ้มคลี่ยิ้มดีใจไปถึงดวงตาสุกสกาว

“พ่อ...” เด็กหญิงว่านจันทร์กระโดดลงจากเก้าอี้ รีบวิ่งเข้าไปกอด

ขาบิดาไว้แน่นด้วยความดีใจ

ปีนี้จะป็นอีกปีที่โรงเรียนอนุบาลจัดกิจกรรมวันแม่แล้วเธอไม่ต้องไหว้ครูประจำชั้นหรือเก้าอี้เปล่า

เด็กหญิงว่านจันทร์ที่นั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนพื้น เบื้องหน้าคือสุนัขที่สวมเสื้อผ้าแบบชาวสวนตัวเก่า ใบหน้าก็หมองคล้ำจากการทำงานกลางแดด เธอไม่ได้รู้สึกอายเลยสักนิด กลับมีแต่ความดีใจที่คนตรงหน้าเป็นบิดา สองมือน้อยๆ พนมมืออยู่กลางอกก่อนจะก้มลงกราบแทบเท้าบิดาซ้ำๆ ตามคำสั่งผ่านไม้ค้ำของคุณครูอีกที พอเงยหน้าขึ้นมาก็นำเข็มกลัดดอกมะลิในมือวางบนฝ่ามือหยาบกร้านคู่นี้ที่คอยอุ้มชูเลี้ยงดูมาจนเติบโตใหญ่

สุนัขมองสบดวงตาใสแจ้วของลูกสาวด้วยความสะเทือนใจ พยายามซ่อนนัยน์ตาขมขื่นเอาไว้ไม่ให้ว่านจันทร์เห็น ก่อนจะรับร่างน้อยๆ อันเป็นแก้วตาดวงใจของเขาเข้าสู่อ้อมกอดด้วยความทะนุถนอมสุดใจ

“พ่อรักว่านนะลูก”

...

“...ว่าน” เสียงทุ้มแผ่วไปด้วยความอบอุ่น ดึงสติคนที่จุ่มดิ่งในห้วงภวังค์ลึกให้หวนคืนสู่ปัจจุบัน

ว่านจันทร์เงยหน้ามองคนตัวสูงที่ยืนเคียงข้าง โดยไม่รู้เลยว่าตอนนี้ใบหน้าเธอมีแต่คราบน้ำตา

รวมสุรไม่ได้ตกใจที่เห็นน้ำตามากมายของภรรยาสาวไหลทะลักจากดวงตา เพราะเธอมักจะเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่มาไหว้โกศบิดา ใช้นิ้วโป้งเกลี่ยหยาดน้ำตาที่แก้มนวนลออกให้แผ่วเบาและอ่อนโยน ส่งยิ้มบางๆ อย่างให้กำลังใจ “เอาพวงมาลัยให้พ่อนัยสิว่าน”

ว่านจันทร์พยักหน้าเมื่อชายหนุ่มเอ่ยเตือนสติ เธอก้มลงมองพวงมาลัยที่ทำจากดอกมะลิทั้งพวงที่ได้ไหว้. สิ่งจอบกับร้านดอกไม้หน้าวัด

ให้เตรียมไว้โดยเฉพาะ และในทุกๆ วันพระหรือเนื่องในวันสำคัญ หากไม่ได้มาด้วยตัวเอง ก็จัดส่งให้ร้านดอกไม้เจ้าประจำมาเป็นฐะจัดการแทน

พวงมาลัยที่ร้อยเรียงด้วยดอกมะลิอย่างประณีตถูกวางลงบนพื้นปูนหน้าช่องบรรจจุธูปอย่างเบามือ

“พ่อสบายดีไหม...” เสียงสั้นเครือแว่นวรรคเพื่อสูดน้ำมูกเบาๆ “...ว่านสบายดีค่ะ พ่อหลับให้สบายนะ ไม่ต้องห่วงหนู”

รูปของบิดาตรงหน้าค่อยๆ เลื่อนรางเพราะถูกน้ำตาบดบัง พอกะพริบตามันก็ไหลลงมาอีกครั้ง วินาทีต่อมากลับมาเอ่อคลอเต็มตาอีกครั้งอยู่แบบนั้นวนไป

รามสูรยืนดูเงียบๆ สายตาอบอุ้มเฝ้ามองภรรยาสาว จนเธอสบายใจจึงได้พากันกลับ จุดหมายต่อไปเป็นร้านสุภาวดีโภชนาการ ซึ่งอยู่ห่างจากวัดออกไปเพียงสองกิโลเมตรเท่านั้น